

1. Nooit meer terug

De jongeman zwaaide met het mes voor Necati's gezicht en schreeuwde: 'We zullen je weer in een moslim veranderen!' Vier andere jongemannen liepen met messen op de lichamen van Tilmann en Uğur toe, die op de vloer van het eenvoudige kantoor lagen. Uğur fluisterde zachtjes: 'Isa ... Isa.'

Necati voelde de touwen in zijn handen en voeten snijden toen hij een poging deed om een glimp op te vangen van zijn twee vrienden, die nog geen meter bij hem vandaan op de grond lagen. Zijn hoofd bonsde na van een harde slag die hij had gehad en hij vocht om bij bewustzijn te blijven.

Zou het nu op deze manier aflopen? Hij had altijd geweten dat, als je in Turkije voor de Messias leeft, dit kan betekenen dat je voor Hem moet sterven. De voeten van zijn aanvallers schuifelden rond zijn hoofd en hij hoorde hun afschuwelijke gelach, hoewel het geluid door de pijn en wonden vreemd gedempt en ver weg klonk.

Plotseling kromp zijn lichaam ineen van ondraaglijke pijn toen een van de mannen een mes in zijn buik stak en dit langzaam ronddraaide. Hij hoorde nog meer gelach en gepraat, gemengd met gekerm, waarin hij de stem van zijn vrienden herkende.

Nog nauwelijks bij bewustzijn draaide Necati zich om en zag dat een van de jongemannen wild zijn bureau overhoophaalde en zijn zakken vol propte. Uğurs mobiele telefoon ging. Iemand riep hem gebiedend toe dat hij moest kalmeren en de telefoon opnemen. Er kwam weer een heel klein beetje hoop in Necati's hart toen hij besepte dat iemand buiten het gesloten kantoor erachter was gekomen dat er een probleem was. De leider van de moordenaars beval Uğur tegen de beller te zeggen dat hij een vergadering had in een hotel in het centrum.

Een van de moordenaars keek Necati in het gezicht. Hoewel Necati slecht kon zien met zijn opgezwollen ogen, herkende hij het gezicht van Emre. Slechts een uur geleden had Necati met hem en zijn vrienden in zijn kantoor gezeten. Uğur had naar goed Anatolisch gebruik voor iedereen thee geserveerd, terwijl ze beleefdheden uitwisselden, zich aan elkaar voorstelden en op een ontspannen manier begonnen te praten over geestelijke zaken.

Necati en Emre hadden elkaar de afgelopen maanden verschillende keren ontmoet om te spreken over de betekenis en boodschap van het christendom. Emre, die een traditionele moslimachtergrond had, had tijdens deze ontmoetingen veel vragen gesteld over de Bijbel, Jezus en het christelijk discipelschap. Hij had min of meer geïnteresseerd geleden in het onderwerp, maar het was niet zo dat het enthousiasme er vanaf had gestraald.

Necati had met honderden islamitische landgenoten gesproken over de Messias, Schriftplaatsen onderzocht en vergeleken met de boodschap van de Koran. Hij luisterde geduldig naar vragen, tegenwerpingen en misvattingen en hielp mensen om een helder zicht te krijgen op de meest wezenlijke gedachten omtrent Gods liefde, die geopenbaard wordt door de gave van Jezus de Messias. Sommigen hadden tijdens de bijeenkomsten minder aandachtig geluisterd dan Emre en anderen meer. Als hij op bepaalde momenten twijfelde aan Emres werkelijke beweegredenen, zei hij eenvoudig tegen zichzelf dat ook iemand met gemengde motieven de kans moet krijgen om het Evangelie te horen.

De laatste keer dat ze elkaar hadden ontmoet, had Emre gezegd dat hij een aantal nieuwe vrienden wilde meenemen naar een volgende Bijbelstudie. Terwijl ze eerder die morgen rond de theetafel zaten, was Necati zich totaal niet bewust geweest van de werkelijke reden daarvan. Na een paar slokjes thee en na enkele minuten rustig gepraat te hebben, begon Emre zichtbaar geïrriteerd te worden. Met een dreigende blik in zijn ogen beschuldigde hij Necati ervan dat hij een valse religie verspreidde en een samenzwering beraamde om de stabiliteit van de Turkse staat te ondermijnen. De plotselinge omslag bij Emre verhoogde de spanning bij zijn vrienden. De kamer was opeens vol messen en vuisten en Necati beseftte dat het snel met hem gedaan zou zijn.

Terwijl hij ergens diep vanbinnen troost vond, dacht Necati aan zijn vrouw. Hij dacht aan zijn kinderen. Hij zag hun lieve glimlach als het ware voor zich. Hij dacht aan zijn Heere en Zaligmaker, voor Wie hij geroepen werd om zijn leven af te leggen. Hij huilde vanbinnen toen hij dacht aan de familie en

vrienden van Tilmann en Uğur; had hij maar iets kunnen doen om hen te redden.

Toch, hoewel zijn leven bijna voorbij was, voelde Necati de zekerheid dat het niet allemaal verloren was. Hij hield zich stevig vast aan zijn geloof in de goedheid van God en wist dat hij niet toevallig zo aan zijn einde zou komen. Hij geloofde dat, reeds lang voordat hij ooit van Jezus de Messias had gehoord en Hem persoonlijk en krachtig had leren kennen, zijn leven had gestroomd als een riviertje in de woestijn. Niet zomaar in het wilde weg, maar helemaal vanaf de bron had het zich voortbewogen onder het wakende en zorgende oog van God. Nee, ze zouden hem niet weer in een moslim veranderen. Hij hoorde voor eeuwig bij Jezus.

Foto's

Straatbazaar in Malatya

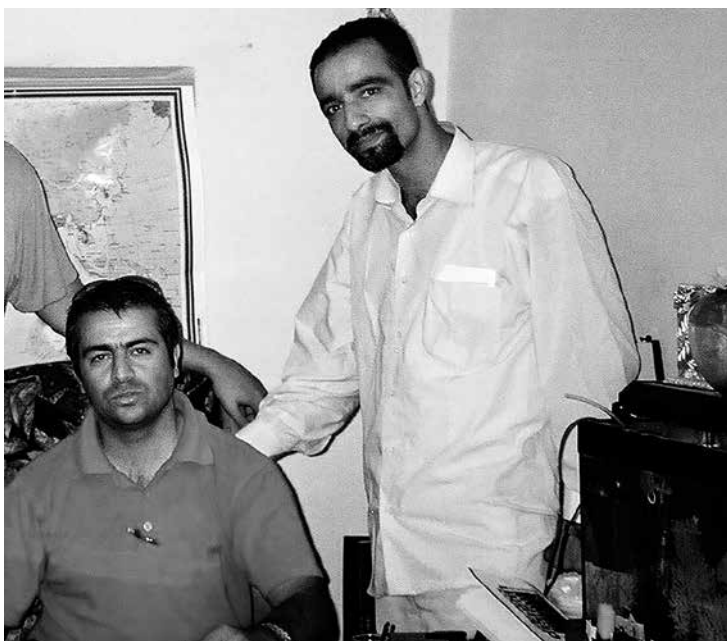
Straatbazaar in Malatya

Necati en Shemse

Necati met zijn gezin in 2002

Necati en Uğur in hun uitgeverskantoor

Necati doopt Uğur

Uğur en Tilmann tijdens een evangelisatiereis